

6. njedźela po ſwjatej Trojizny.

Mat. 5, 20–26.

Pschetož ja wam praju: Njebudže-li wascha prawdoſeč lěpscha abo połniſcha, dyžli tych piſmamucženych a Farifejſkich, dha wy njebudžecze do njebjeskeho kraleſtwa pſchińeč. Wy ſeže ſlyſcheli, ſo ſtarym prajene je: Ty njedyrbich mordowacž; ſchtóž pak morduje, tón je ſudženja hódny. Ja pak praju wam: Schtóž ſo na ſwojeho bratra hněwa bjeſ winy, tón je ſudženja hódny; ſchtóž pak k ſwojemu bratrej rjeknje: Naha, tón je rady hódny; ſchtóž pak rjeknje: Ty blaſnje, tón je helſkeho wohenja hódny. Tcho dla, hdž ty ſwój dar na woſtač woprujeſch a tam ſo dopomniſch, ſo twój bratr něſchto pſchecziwo tebi ma: Dha woſtaj tam ſwój dar pſched woſtarjom a dži a ſjednaj ſo prjedy ſe ſwojim brátrom, a potom pſchińdž a woprui ſwój dar. Budž na měſeže dobry ſwojemu pſchecziwnikej, dokelž ty hiſchecze ſ nim na puczu ſy, ſo by eže něhdže pſchecziwnik njepodał ſudnikej, a ſudnik eže njepodał běrzej, kiž by eže do jaſtwa ežiſ-nul. Sawěrnje ja praju eži: ty njebudžeſch tam wuńeč, hacž poſlenju ſcherpatku ſaplacžiſch. Samjeń.

Won do hór ſlubjeneho kraja wjedže naſ naſch tekſt. Na wotwiſtku hory tam ſedži na kamjenju Jeſuſ Chryſtuſ. Do kola wołoło njeho ſu ſo jeho wuczobnizy ſlěhali a ſaſo wołoło tutych leži a ſedži wjele luda. Knjeſ Jeſuſ je wotewrił ſwój rt a je ſapoczał rěczecž a předomacž: „Sbóžni ſu eži, kiž ſu duchownje khdž; pſchetož jich je njebjeske kraleſtwo.“ A runje nětk wón rjeknje: „Ja wam praju: Njebudže-li wascha prawdoſeč lěpscha abo połniſcha, dyžli piſmamucženych a farifejſkich, dha wy do njebjeskeho kraleſtwa njepſchińdžecze. Wy ſeže ſlyſcheli, ſo ſtarym je prajene: Ty njedyrbich mordowacž; ſchtóž pak morduje, tón je ſudženja hódny. Ja pak praju wam.“ Kaž je Jeſuſ Chryſt w ſwonknym lud wuwjedł ſ hlubiny na wyſoke, tač chze jón tež ſe ſwojimi ſłowami wuwjeſeč ſ hlubiny ſem-ſkeho žiwjenja na wyſocžiny, hdžež dyrbi jich duſcha ſrěbacž ežiſty powětr žiwjenja a tač ſ nowa wožiwjecž a wyſche a wyſche poſtupowacž, doniž ſo potom junu njemóže zyle